

KAŽI!

– *Taksi, izvolite.*

– *Šekspirova 23.*

– *Sekund samo, molim vas.*

Jedan. Dva. Tri. Četiri. Ne znam, možda to tako deluje, Pet, vreme je tako sporo u ovakvim momentima, Šest. Možda ja to samo umišljam, Sedam.

– *Devet-tri-pet, za četiri minuta.*

– *Hvala.*

Biće ipak da ja to umišljam. Ipak taj sekund nije potrajao toliko dugo.

– *Kako si?*

– *Šta misliš?*

– *Pa ne mislim, pitam te... Ljutiš se?*

– *Ne. Ne znam šta da ti kažem...*

– *Mrziš me?*

– *Znaš da ne mogu da te mrzim dugo. Dođe i ode, znaš da uvek tako bude...*

– *Znam, zato te i pitam.*

– *Ne znam šta da ti kažem. Sve ti je već rečeno, već sve znaš toliko dugo.*

– *Znam. Zato te i pitam.*

– *Dobro je. U tom slučaju, još uvek ne znam šta da ti kažem.*

– *Znaćeš.*

Stisla se uz mene. Pogled mi je pao na ogledalo, to prokletu ogledalo, kao da baš u mene direktno gleda, kao da mi priča. Znam, znam koliko ispadam glup, ne mora to da mi govori neko glupo ogledalo u hodniku glupog, jednosobnog stana. Znam, kao što znam da uvek ovako bude.

Još uvek je tu, izgleda da će taksi da sačeka. Baš to mi sad ne treba nikako. Kao da samo hoću da me pusti što pre, kao da ne mogu da je gledam tako blizu sebe, tako blizu, a opet znam da je toliko daleko, samo što je još gore i ona to zna, a neće da prizna. Zna da ima nešto, oseća nešto, čuti i opet neće ništa da kaže...

– *Idem. Verovatno mi je već stigao taksi... Nemoj da me mrziš, molim te.*

– *Pokušaću.*

– *Izvini.*

Ostao sam sâm. Visoka je ova zgrada, nisam to shvatao kad sam prvi put ulazio u nju. Ko bi još normalan pravio zgradu od pet spratova, ostavio prostor za lift, a onda ga ne bi napravio? Mora da je arhitekta bio jedan izuzetno bistar čovek. Ili žena, ipak čujem da više od pola građevina projektuju žene. Možda ima nešto u tome. Možda je zbog toga ova zgrada baš ovakva, možda ju je napravila žena. A možda i nije. Moraću da saznam, možda će mi tada biti jasnije.

Rekla mi je da sam patetičan. Zapravo, rekla je ona meni mnogo više od toga. I da sam odvratan, kreten, divan, idiot, uvlaka, dosadan, srce, naporan, šlihtara, zlatan, glup... Prelazio sam preko toga manje ili više lako, ali nije me ništa toliko pogađalo do tog momenta kad mi je rekla da sam patetičan. Još je i spomenula onu pesmu i onaj stih o pričanju o patetici, čoveče, gde se baš toga setila! Ne znam čega se pre setila, stiha ili činjenice da sam patetičan. Kao onda kada sam čitao Makjuana, pa sam se setio nje, idealan opis idealnog ženskog lika, a ja se setim nje. Tad sam znao da fakat jesam patetičan. A setio sam se nje sto puta u sto drugih opisa, sto drugih likova, sto drugih knjiga...

Gledam slike pored kojih prolazim, poznati obrisi, predmeti u tami poslagani. Nije mi do toga da palim svetlo. Ne znam kome mogu smetati. Nema veze, ionako ovde nema toliko predmeta o koje bih se mogao saplesti ili tako nešto. Tek nekoliko razbacanih stvari, ko zna ko ih ostavlja, koliko je već ljudi prošlo ovuda, mora da svako ostavi bar neki deo sebe.

Imao sam problem – skoro svaka pesma me je podsećala na nju. Ko mi je kriv kad mi se dopao koncept intertekstualnosti kod Faulsa, iako mi je sama knjiga bila očajna, gnjavio sam je jedno dva meseca, čitam ja nju, čita ona mene, pa ko prvi izdrži. I pročitao sam je. Ili to, ili da sam je zalepio za prvi zid i katapultirao do biblioteke iz koje sam je uzeo.

Dalje se taj problem razvio, počeo sam da sklapam nasumične stihove nasumičnih pesama koje su me nasumično podsećale na nju i od tih istih stihova nasumičnih pesama sam počeo da sklapam nasumične rečenice. Forma, sadržina, deseterac, blankvers ili proza, nije mi bilo bitno. Iskreno, samo znam da sam se osećao kao kralj kad sam shvatio da nešto od toga ima smisla... Ko bi rekao da neki toliko različiti pevači mogu da se nađu u istoj misli sa nekim za koga verovatno ne znaju ni da postoji.

Skoro da sam stigao, napokon. Pogled kroz prozor – staklo krije mnoge detalje. Trenutno vidim samo svoj obris, to sam prvi put shvatio još kad sam bio klinac, po mraku sam mogao da se ogledam u staklu, preko dana ne. Možda zato što noć krije izvesne posebne tajne... Ili ih krije to staklo.

Sledeća loša ideja u nizu loših ideja je bila da pokušam da pomenute nasumične rečenice nasumičnih tekstova sklopim u nešto smisljeno. Ionako sam oduvek želeo da pišem nešto konkretno, čoveče, još kad sam shvatio da neko toliko polupan kao Džojls može da bude toliko genijalan u isto vreme, pomislio sam da bih i ja možda mogao tako nešto. U svakom slučaju, polupan sam dovoljno, tako da preduslov imam.

Sreća u nesreći i obrnuto bila je činjenica da sam ja izuzetno lenjo stvorenje. Čak mislim da je i Garfild često poletan u poređenju sa mnom. Tako da od moje fiks ideje o tome kako ću da napišem hroniku jedne ljubavi prezentovanu kroz epigrafe i citate manje ili više popularnih pesama ostaje promašaj. Možda je tako i bolje. Ko bi, uostalom, čitao tako neku patetičnu sagu jednog lika fasciniranog pojmom intertekstualnosti i ludo zaljubljenog u, naizgled, idealnu devojku koja bi njegov svet učinila mnogo sjajnijim?

Stigao sam, napokon. Uf, moja oaza, krevet i tako to, mnogo više od toga, a opet tako dovoljno u ovom momentu. Napokon više nije tu, više ja nisam pored nje. Napokon mogu da razmislim, ma koliko to glupo bilo.

– *A šta ćemo sa...?*

– *Šta?*

– *Pa šta će reći kada čuje ovo šta se sada desilo?*

– Pa zašto misliš da će čuti? Od mene sigurno neće, a mislim da nije pametno ni da čuje od tebe.

– Dobro onda, neće ništa znati. Ionako ne bih da zna, znaš da ne volim da varam...

– Da.

– A i znaš da volim Vanju.

– A znam da i ja volim tebe. A znam da i ti to znaš, samo nećeš da priznaš... Opet radiš protiv sebe, opet si u tom grču...

– Javi se kad stigneš kući, znaš da su ovi taksisti poremećeni u dva ujutru.

– Ne bojim se ja, ko će mene da dira? Da, ljudi su za mnom, samo mene čekaju...

– Samo ti kažem, molim te, javi se...

– Dobro, važi, javiću se.

Nije to što sam umoran – na stranu to, ali psihički sam izmoren. Baš onako, pritislo me je kao malo puta pre. Morao bih pod tuš – nema smisla da njen parfem ostane uz mene celu noć. Ali ne mogu, trenutno sam previše umoran.

Još jedan moj problem je to što ne umem da procenim kada treba da stanem. Kao, ne budi lud, povuci ručnu, ohladi se i tako to, ne prolazi kod mene, bar ne kad sam ja taj koji me savetuje. Tako nisam znao ni da prestanem da razmišljam o tome kako bi bilo kad bih ja zapravo nešto napisao, pa bi neko to kao kupovao i čitao, a ja možda bio i zadovoljan time. Nisam dovoljno lud da pustim da neko tamo levi čita moje najdublje emocije i momente toka svesti, pa bih morao da glačam svaku reč i smišljam šta i kako da to zvuči da bude prikladno i za svakoga, a da se, ipak, i meni ne zgadi. Sva sreća pa ne umem da pišem.

Imam utisak da sam nešto zaboravio. Eto, opet mi se to dešava, zapravo, uvek mi se to desi. A smejali su mi se kad sam pravio spiskove i čuvao ih, a čak ni onda nije bilo isključeno da ću i te spiskove zaboraviti – vazda sam ih pisao po nekih papirićima. Šta sam zaboravio, šta sam zaboravio? Vratio sam se, sredio, krevet, soba i tako dalje, šta sam zaboravio?

Nisam ni ja tu bez krivice, i ja sam milion puta do sada ispadao skot i kreten i sve to što mi je ona govorila i bila je katkad u pravu – priznajem, pravio sam gluposti, ali nikada iz zle namere. Nikada da bih je povredio, nikad da bih joj učinio nešto loše, nikada, nikada da bi se ona osećala loše zbog toga! Sve što sam radio, radio sam zato što sam bio tako ludo zaljubljen u nju i samo sam hteo da ona shvati to i da uradi pravu stvar, da kaže pravu reč, samo jednu pravu reč... Jesam, pravio sam gluposti. Bilo joj je neprijatno zbog toga, mene je bilo sramota milion puta, ali onda opet, ipak, znala je da za nju radim stvari koje ne radim ni za koga drugoga niti koje neko drugi radi za nju... Pitala je šta hoću od nje i šta to ona kao ne radi dobro. A samo sam hteo istu povratnu reakciju i ništa više. To bi bilo dosta.

A možda to ne bi bilo ni tako loše. Šta znam, u kakvoj smo zemlji, ništa mi više nije draistično čudno. Nisam jedan od onih koji mrze svoju zemlju, ali, realno, jesam jedan od onih koji kažu da se čovek ovde dosta toga nagleda za prosečnih šezdesetak godina. I možda nismo mi krivi, možda nije ni država, možda je sve to zajedno, ceo taj milje pogrešnih uspeha i donekle ispravnih padova... Kad može onaj krelac iz novina da dobije neke silne nagrade, možda bih i ja našao nekoga ko bi čitao moje misli, to bi mi čak bilo dosta. Možda bi se ona zeznula pa sama uzela da pročita tako nešto, možda bi se poznala u liku, možda bi joj onda napokon bilo jasno zašto se tako glupo ponašam.

A nas dvoje smo kao kazaljke na satu, stalno se vijamo u krug. I ne znam šta je gore, to kada se vijamo ili kada stojimo u mestu, kao kada se baterija isprazni, pa samo velika kazaljka ide sekund napred, sekund nazad, tik-tak, sekund napred, sekund nazad, tik-tak, dok mala stoji u mestu i stalno samo se čuje jednoličan zvuk te kazaljke kada udari napred pa nazad i tako do ko zna kad... Stojimo u mestu, tako bliski, a ipak tako nas malo stvari spaja. Tako daleki, a opet nas toliko stvari povezuje.

Šta sam zaboravio, ne mogu da verujem da se ne sećam. Prolaz, staklo, odraz, slike, vrata, ključ, krevet, to je sve, toga sam se setio. Kako mrzim kad ovako nešto zaboravim. Znam da treba nešto da uradim, a ne znam šta tačno. Zaboravim.

A toga mogu da se setim? To ne mogu da zaboravim kad sam išao autobusom da vidim nju čoveče prelepo se osmehnula čekaj me idemo zajedno znao sam da je trebalo da idem peške tad je ne bih sreo kasnije sve je normalno ja odlepio da ne poveruješ nije mi se to ranije nikad tako jako desilo znao sam da je imala nekoga a znao sam da sam i ja imao onda dalje loptanje na dve strane i ona i ja između četiri vatre nikada ništa posebno a uvek sam znao da ima nešto čak sam se izlanuo rekao znaš sviđaš mi se a ona mi je rekla znaš ja već imam nekoga rekao sam znam da imaš čuo sam ne marim morao sam da ti kažem pukao bih da sam ćutao nisam mogao više da ćutim i svi kao da znaju i ona i ja i on i ja i ona i on i ja i svi ostali koji ne treba da znaju niko to zapravo nije smeo da zna zašto sam joj uopšte govorio bolje da sam ćutao ko mi je kriv kad ne znam da ćutim a opet dalje svaki put kada smo sami ona mi ponavlja kako ga voli i kako ja treba da se sklonim nemoj kaže a ja pitam zašto a ona ne smem a ne smeš ni ti a meni je samo ona u glavi kao niko pre toga sećam se i kako sam radio milion stvari za nju koje onaj njen kreten nikada nije i nikada neće ne mogu da razumem kako nikada nije mogla da shvati koliko bi joj bilo dobro a on se ponašao kao dripac i uopšte nije bio dobar prema njoj ja bih bio mnogo bolji znam znao sam kako da učinim da se ona oseti posebno zato što sam stvarno mislio da je posebna ali ipak ko sam ja da njoj otvaram oči nije moje da se mešam i uplićem a ipak sam lanuo nisam mogao više da ćutim rekao sve redom kako mislim i kako naposletku jeste da je on takav i takav i da ona je takva i takva i da nije za njega i da će biti nesrećna sa njim celog života i izvini ali eto tako mislim rekao sam znam da nije lako da to čuješ a ipak je čula i možda je znala da je to tako da sam možda u pravu ali nije znala kako da prizna i dalje je volela da dolazi i da ja dolazim i da niko ne zna nikad ništa posebno ništa previše eksplicitno a ipak dovoljno intimno ništa što bi zahtevalo natpis da nije prikladno mlađima od šesnaest godina i opet posle svega njoj je žao a meni još više drugi ona i on nemaju pojma samo ja izgleda znam a nemam kome da kažem zato ćutim a rekao bih svima a kome i da kažem kad će mi svi reći da sam ja lud i znao sam zašto voli da dolazi i zato smo se sreli večeras i zašto dolazi tako kasno i zašto ostaje toliko dugo kod koga je nije kod mene rekla je da ide kod neke drugarice i niko neće znati i nemoj više kad znaš da ne smemo ni ti ni ja a opet tako te hoću i ne mogu više teško je nisam ja takav dosta mi je svega želja za emocijama i strah od njih to je definicija u kojoj sam se našao više nego ikad igde pre i rekao sam da mi je dosta svega rekao sam da hoću da prestane rekao sam da hoću da....

Telefon! To je to, setio sam se!

– Da?

– Ej, ja sam. Stigla sam!